

twee of drie broedgevallen jaarlijks onder Hulshorst de horsten „meestal een paar kilometer van elkaar verwijderd waren”. Over het algemeen zal de horstafstand bij Boomvalken minstens 2-3 km. bedragen, alleen in zeer voedselrijke gebieden die ook verder aan alle voorwaarden voldoen, zoals nestgelegenheid en aard van het terrein, zal de broeddichtheid wel eens groter zijn.

L. Zijlstra, J. Hof.

VANGST VAN EEN AFWIJKENDE STAARTMEES

(*Aegithalos caudatus*).

Op 20 oktober 1969 vingen wij met behulp van Japanse nylonnetten te Maarssen een Staartmees met een afwijkend kleurpatroon. In plaats van een uitgesproken donkerbruine wenkbrauwstreep, bevonden zich aan weerszijden van de kop boven de ogen slechts enkele kleine bruinzwarte vlekjes. De onderzijde van de vogel was puur wit zonder een wijnkleurige waas op de flanken of op de borst, zoals dit laatste te zien is bij de meeste exemplaren van de ondersoort *europaeus*. Bovendien was dit exemplaar in vergelijking met andere gevangen Staartmezen iets lichter van gewicht en tengerder van postuur.

Met uitzondering van de vlekjes aan weerszijden van de kop, vertoonde de vogel kenmerken van de ondersoort *caudatus*. Het is bekend, dat onze populatie Staartmezen een bastaardpopulatie is, waartussen zich ook witkoppige Staartmezen bevinden. Kleurendia's van dit exemplaar werden ter determinatie aan Prof. Dr. K. H. Voous gezonden en deze deelde ons mede, dat op grond van de witte kleur van de onderzijde het zeer goed mogelijk is, dat deze vogel uit midden Europa afkomstig is, doch dat het exemplaar op grond van de donkere vlekjes op de kop niet tot de populaties van de ondersoort *caudatus* kan worden gerekend.

De vogel werd, na geringd en gefotografeerd te zijn, vroegtijdig losgelaten, waardoor geen maten genomen konden worden. De vogel werd gevangen in een vergraven veencomplex en wel op een met wilgehout begroeide legakker.

LITERATUUR

Vaurie, Charles (1959): The Birds of the Palearctic Fauna.

Voous, K. H. (1968): Over de herkomst van witkoppige Staartmezen in Nederland.

Vanellus 21: 91—94.

J. A. van Santen en R. Rense